

สรุปผลและขอเสนอแนะ

ปัญหาของยาเสพติดด้วยเรายอมรับว่าเป็นปัญหางาน棘ใจแล้ว การวิเคราะห์จะต้องผจญกับการซั่งน้ำหนักในข้อมูลเหล่านี้ข่าวอะไรสนับสนุนและอะไรปฏิเสชสมมติฐานเสนอ โดยที่งานวิจัยนี้เป็นเพียงการศึกษาเบื้องต้น จึงเป็นการยากที่จะสรุปผลรวมยอดว่าอะไรคือสาเหตุแท้จริงที่ทำให้ผู้ป่วยด้วยยาเสพติด แต่ผลการวิจัยในครั้งนี้ก็จะให้แนวความคิดบางประการเกี่ยวกับปัญหายาเสพติด ดังที่ไปนี้ :-

1. โครงสร้างทางครอบครัวผู้ป่วย

บุคลากรในครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีการศึกษาในระดับต่ำกว่าอีกทั้งยังมีรายได้ต่ำกว่า ส่วนอย่างนั้นบุคลากรทางการแพทย์ของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีอายุสูงกว่า และบุคคลที่อยู่รวมกับผู้ป่วยกุழลังสมรสและมีจำนวนมากกว่าบุคคลที่อยู่รวมกับผู้ป่วยกลุ่มแรก การศึกษาสูงกว่ามักจะทำให้มีรายได้สูงกว่า แต่การมีรายได้ไม่มากกว่าไม่ได้เป็นเครื่องชี้ว่าจะมีความมั่นคงในครอบครัวดีกว่า การที่บุคลากรในครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีอายุสูงกว่ายอดงานการเรียนรู้มากกว่าและอยู่ในฐานะที่จะถ่ายทอดประสบการณ์ทางด้านต่อไป แต่จำนวนบุคคลในครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มหลังสมมูลแล้วมีมากกว่า ซึ่งเป็นตัวแสดงถึงความมั่นคงของครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีแนวโน้มสูงกว่าครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มแรก จึงกล่าวได้ว่าลักษณะทั่วไปของครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีโครงสร้างที่มั่นคงกว่าครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มแรก

2. ความรู้ประสบการณ์เกี่ยวกับยาเสพติดของบุคคลในครอบครัวของผู้ป่วย

ผลของการวิจัยพบว่าบุคลากรทางการแพทย์ของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีแนวโน้มส่อแสดงความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดก่อนที่ผู้ป่วยพิทิยาเสพติดและมากกว่าบุคลากรทางการแพทย์กลุ่มแรก การที่บุคคลใดมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องความบ่อมเป็นหลักและสามารถชี้แจงให้ผู้อ่อนหราบว่าอะไรควรจะไม่ควรให้คือความต้องการที่สูงกว่า

3. ทัศนคติของบุคคลในครอบครัวในการช่วยเหลือให้ผู้ป่วยด้วยยาเสพติด

พิจารณาแบ่งของความรักความห่วงใจของบุคลากรหรือบุคคลอันที่มีที่อยู่ปัจจุบันมีอยู่กันทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มหลังหรือกลุ่มแรก

แม้ว่าบิความาราของผู้ป่วยกลุ่มหลังจะแสดงออกว่ามีมากกว่า แต่ก็เป็นความแตกต่างเพียงเล็กน้อย ซึ่งหัวใจของบุคคลในนี้จะหยุดอยู่คนนี้ ควรจะพิจารณาเลยไปว่าความตั้งใจที่จะช่วยเหลือผู้ป่วยในค้านทาง ๆ นั้นเป็นอย่างไร ประการหนึ่ง ซึ่งอีกประการหนึ่งก็คือการแสดงออกที่ผลักดันผู้ป่วยออกจากตนนั้น เป็นอย่างไร

สำหรับกรณีแรกผลการวิจัยในครั้งนี้พบว่าบิความาราของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มนี้ บทบาทเด่นชัดมากกว่าบุคคลที่อยู่รวมกับผู้ป่วย กล่าวคือความตั้งใจที่แสดงออกว่าจะช่วยเหลือผู้ป่วยของบิความาราในผู้ป่วยกลุ่มหลังมีแนวโน้มสูงกว่าบิความาราของผู้ป่วยกลุ่มแรก ส่วนกรณีหลัง ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่าการลงความเห็นว่ารังเกียจโรคผู้ป่วย หรือไม่นับบิความาราและบุคคลที่อยู่รวมกับผู้ป่วยกลุ่มหลัง แสดงออกว่ามีน้อยกว่าบิความาราและบุคคลที่อยู่รวมกับผู้ป่วยกลุ่มแรก

กล่าวโดยสรุป

ลักษณะของครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มแรกและกลุ่มหลังนั้นมีโครงสร้างต่างกัน กล่าวคือ ครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีโครงสร้างมั่นคงกว่า ครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มแรกเมื่อพิจารณาถึงบุคคลในครอบครัวของผู้ป่วยทั้งสองกลุ่มนั้น บิความาราของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีอย่างมากกว่า มีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับยาเสพติดดีกว่า มีความสัมพันธ์กันผู้ป่วยมากกว่า และมีทัศนคติตอบผู้ป่วยดีกว่า กล่าวคือมีความตั้งใจช่วยเหลือผู้ป่วยมากกว่า ทั้งหมดแสดงให้เห็นว่าบุคคลในครอบครัวของผู้ป่วยกลุ่มหลังจะเป็นหลักสำคัญให้กับผู้ป่วยได้ดีกว่านั้นเอง

ขอเสนอแนะ

จากการวิจัยข้างต้นพบว่าตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยมีจำนวนยังไม่เพียงพอที่จะตัดสินใจอะไรลงมาไว้ได้อย่างแน่นอน หากจะมีการเพิ่มจำนวนขนาดของข้อมูลมากกว่านี้ ก็จะทำให้ผลวิจัยที่ได้สามารถสรุปผลได้อย่างกว้างขวางและแน่นอนยิ่งขึ้น